02/02/2022

Обръщение на Негово Светейшество Българския патриарх Неофит за празника Сретение Господне

ОБИЧНИ В ГОСПОДА БРАТЯ И СЕСТРИ,

Днешният Господски празник ни припомня за деня, в който четиридесетдневният Богомладенец е бил посрещнат в Йерусалимския храм от стареца Симеон – праведникът, останал в паметта на Църквата като Богоприемец, тъй като е бил удостоен с радостта да посрещне и да вземе в чистите си ръце Спасителя на света. И да изрече паметните думи, съхранени от Църквата за вечни времена: „Сега отпускаш Твоя раб, Владико, според думата Си, смиром; защото очите ми видяха Твоето спасение, що си приготвил пред лицето на всички народи, – светлина за просвета на езичниците, и слава на Твоя народ Израиля“ (Лука 2:29-31).

Светият старец Симеон е бил един от безброй многото ветхозаветни праведници, които с вяра са очаквали обещаното още на прародителите идване на Месия. На него му е било предсказано свише, че не ще вкуси

смърт, докато с очите си не види изпълнението на Божието обещание за спасението на света. Докато не види Христа Господа, идващ в нашия свят като Човек, за да отвори отново за всички човеци райските двери и пътя към Царството Божие и вечния живот. Да ни дарува силата за завръщане обратно там, където в предвечния Божи промисъл е било определено да бъде нашето място – в Дома на Отца.

Затова празникът на Сретението, който е празник и на личната среща на всекиго от нас с Христа Спасителя, се почита от Църквата с радостта, дарувана на Богоприемеца – радостта, че Бог е с нас, че пророчествата са се изпълнили, че не сме сами и изоставени, защото „велик пророк се издигна между нас, и Бог посети Своя народ“ (Лука 7:16).

Според свидетелството на светия евангелист в този ден праведният старец Симеон изрича и пророчество, което се изпълнява и до днес: „Ето, – казва праведникът, Тоя лежи за падане и ставане на мнозина в Израиля и за предмет на противоречия“ (Лука 2:34). В тези пророчески думи, отправени от Богоприемеца към Пресвета Богородица, се описва не само онова, което е предстояло в земния живот на Спасителя, но и цялата последваща история на Неговото приемане от едни и отхвърляне от други – история на „падания“ и „ставания“, продължаващи и досега. При все това, знаем, че Господ е винаги до нас, за да ни укрепва в нашата немощ и да ни води по пътя към вечния живот. Път, който е тесен, но спасителен: „тесни са вратата и стеснен е пътят, който води в живота“ (Мат. 7:14).

Този път започва винаги с нашата лична среща с Богомладенеца – със Сретението, с което някога е бил удостоен праведният Симеон и което се извършва във всяко вярващо сърце, уповаващо се на Бога. Започва със срещата ни с Онзи, Който „беше светлината на човеците“ (Иоан 1:4) и Който дойде в нашия свят, за „... да се спасят всички човеци и да достигнат до познание на истината“ (1 Тим. 2:4); „... да се отвърне грешникът от пътя си и да бъде жив“ (Иез. 33:11). Срещата ни с Господа е възможна за всекиго от нас – по всяко време можем да срещнем Христа Спасителя в лицето на бедния, болния и онеправданията до нас, да съзрем Христовия образ, изписан върху човека до нас, в когото Той ни е казал, че трябва да виждаме Самия Него.

Нека радостта от тази среща да бъде с нас във всеки ден от живота ни и тази радост да е пълна, към което ни призовава и Сам Спасителят, когато казва: „Ако спазите Моите заповеди, ще пребъдете в любовта Ми … за да пребъде Моята радост във вас, и радостта ви да бъде пълна“ (Иоан 15:11).

Да търсим и да откриваме Господа в сърцата си, и постоянно да се обогатяваме от нашето всекидневно общение с Него, за да имаме надеждата, че ще бъдем удостоени и с Неговото царство във вечността.

Божията любов и Неговата велика милост да бъдат с всички нас!

Честит и благословен празник!

† НЕОФИТ

ПАТРИАРХ БЪЛГАРСКИ

bg-patriarshia.bg